

Secció Excursionista

Runes
i fred

El 18 de gener, junt amb els amics del Centre Excursionista Queralt, de Santa Coloma, vàrem encetar una d'aquelles excursions d'hivern que barregen el fred de l'estació amb la bonança d'un dia assolellat i que fan que la jornada sigui agradable i benèvola.

Comencem a Santa Maria de Miralles i enfilem per una pista cap al castell proper, que només i amb prou feina conserva quatre parets, les suficients per recordar-nos que, a la fondària del temps, aquesta terra era línia de frontera. L'església es conserva tancada, però en bon estat. Quan som al castell el dia s'aixeca i els camps de blat i d'ordi són per tot arreu, i ja han rebut les primeres glaçades, encara que dèbils, en aquests dies de la setmana dels barbuts: per santa Agnès i sant Fructuós —el 21 de gener— fa el fred més rigorós. Literatura de pagès a banda, el dia és ara perfecte; no fa fred, no fa vent i fa sol. Tornem a l'església, la qual es troba separada del nivell de la muntanya per una bona marjada, i comencem a caminar per un sender, això sembla que va bé. Travessem camps llargs i ondulats com serpentes, i que es deixen veure encara llaurats tot i que ja ens anuncien el verd, sempre que tornem a la pista. Ens dirigim a la Fou quan passem per la masia de l'Auberda: el sol amantella el verd del blat dels pins i el to marró de la terra. Després de travessar el petit rierol de la Fou, i el seu Clot, arribem a un petit semicercle de pedra que fa de perímetre a un petit llac: i encara que som a l'hivern, se'ns contagia una mena de frescor. Després passem per la masia de Montserrat, passem per davant de la casa i ermita de Saïfores i anem cap a la Tossa de Montbuí.

La tossa de Montbuí és una ermita en bastant bon estat, i davant mateix presenta una mena de torre de defensa, que ha estat restaurada. Acabada l'excursió, i abans de dinar, potser cal dir que som a uns 629 m d'alçada, al municipi de Santa Margarida de Montbuí, partit judicial i arxiprestat d'Igualada, aquest darrer dependent del bisbat de

Vic, comarca de l'Anoia. I que l'ermita té, potser, traces preromàniques.

O, si voleu, es pot acabar recordant que allà dalt, a la Tossa, hi ha un monòlit amb una inscripció, típicament excursionista, que diu:

*A la Tossa,
de matí,
a migdia
i cap al tard,
mirant de cara
a tots els horitzons,
veuràs
si n'és de bella
la terra
que Déu et dona.
Contempla-la joïós
i beneeix
la mà amorosa
del creador
que ha volgut
deixar imprès
arreu
el seu sagrat vestigi.
Maig 1962*

Teoria i pràctica

El 15 de febrer té lloc una segona excursió, i feiem d'amfitrions, els del Centre de Lectura, dels amics de la Unió Excursionista de Catalunya, de Gràcia. L'itinerari segueix el descrit amb el número 42 de la *Guia itinerària de les muntanyes de Prades*, de Rafel Ferré, editada per les Edicions del Centre de Lectura. Aquesta circumstància és una sort, perquè m'estalvia demanar excuses per les meves divagacions, ja que la guia, a més a més d'util, és d'una precisió d'aquelles que s'agraeixen. Després d'esmorzar a l'Albiol, agafem la carretera, una circumstància que criticaria si no fos perquè la generositat de les vistes fa que, mentre camina, l'excursionista pugui gaudir de valent: per millorar-ho encara més, el dia és assolellat i agradable, d'una claredat que es difumina en arribar al mar amb un lleu esfumat de calitja llunyana.

Abandonat l'asfalt baixem, baixem molt, i arribem a la frondositat de la font Major. Un indret amb tanta abundància d'aigua que fins i tot permet trobar a la vista alguna salamandra. La font Major és com una nau vegetal en la qual trobem les voltes en les capçades atapeïdes dels arbres. Després anem cap al mas de Bonet fins arribar-hi de ple, i xano-xano fins a la font del Roure, que com tothom sap conserva la font però ha perdut el roure. I després fem via cap a les Tosques agafant el camí que ve de Vilaplana i ens du a la Mussara: és una sort que els amics de Gràcia no siguin muntanyencs impetuosos, perquè la pujada és d'aquelles que et fan suar. Pugem amb tranquil·litat, ben a poc a poc per arribar a la Mussara, i al nou refugi que ha substituït el de les Airasses. Aquestes es presenten com un relicteri enfonsat en l'alçada d'un aire massa net, fins i tot; unes runes que, altives, s'encaren, en la seva cota de 1.000 m, a la inclemència dels vents desfermats. I a dinar, per fer el dia perfecte, al refugi de Mont-ral.

Vet aquí que ja he acabat, un altre cop, la tasca de cronista: una activitat que no nego que m'abellix força. Però tinc la sensació que roman quelcol diluït a la tinta de la mina del bolígraf. El millor d'aquestes excursions no només és en el paisatge, es troba en la companyia compartida amb els amics de Santa Coloma de Queralt, de Gràcia, i, per descomptat, de la Secció Excursionista del Centre de Lectura. I aquí vull fer una petita reflexió: ara que s'imposa una pràctica de sortir a la muntanya allunyada de l'associacionisme, en la qual una colla d'amics es troben per caminar una mica, aprofitant que tots tenen cotxe i ja en tenen prou, reivindicant els plaers que ens aporta el caliu d'una entitat, que facilita que sovintegem la descoberta i els itineraris novedosos, facilita que la conversa sigui sempre nova i enriquidora, i ens ajuda a afermar les amistats antigues i a trobar-ne de noves alhora.